

[Simonsen.]

forslag, som i praksis vil være urealistisk. Når vi ser på de fraværstatistikker, som er blevet offentliggjort for nylig over fravær på arbejdspladserne, og når vi ser de erfaringer, man i Norge har gjort på disse områder, så vil det være en urealistisk tanke totalt at ophæve karenstidsbestemmelserne.

Hvad maksimumsbeløbenes højde angår, mener jeg også, at man fra socialdemokratiets side i hvert fald i allerhøjeste grad er gået til tops. Uanset at man her måske søger at drage en direkte parallel til arbejdsløshedsforsikringsunderstøttelserne, må man sige, at på det område, som vi her har til debat, har vi allerede i forbindelse med redegørelsesdebatten gjort gældende, at vi er tilhængere af et princip med 90 pct.s refusion, men til gengæld med lavere maksimums-satser, hvorved vi i højere grad sikrer, at de lavtlønnede får deres dækning under sygdomsperioder.

Vedrørende finansieringen af disse forslag peger socialdemokratiet på, at midlerne skal skaffes til veje dels gennem det offentliges bidrag, dels gennem forhøjelse af arbejdsgiverbidragene. Jeg vil her henvise til socialministerens bemærkninger, idet jeg også er af den opfattelse, at det egentlig er ret påfaldende, at man fra arbejdsmarkedets parter side, til trods for at man har kendt regeringens stilling på dette område, ikke har haft lyst til at forhøje satserne. Det vidner måske, som socialministeren bemærkede, netop om, at det ikke er et af de områder, som man har prioriteret højest på listen over de ønsker, som man har haft til behandling på dette tidspunkt.

Jeg tror, at det for en heldig gennemførelse af en dagpengereform på dette område er helt afgørende, at vi får ændret på finansieringsbestemmelserne, og vi er hos os i høj grad tilhængere af det princip, som vi gjorde rede for under redegørelsesdebatten; hvorefter vi siger, at fordelingen skal nok være nogenlunde den samme mellem de tre parter, staten, arbejdsgivere og lønmodtagere, som vi kender den i dag; men det skal være på den måde, at man fra arbejdsgiverens side selv tager den første del af risikoen, således at man rundt omkring på arbejdspladserne bliver interesseret i at investere i foranstaltninger, som kan nedsætte fraværprocenterne. Vi har vel nok en meget klar

fornemmelse af, at der er en sammenhæng mellem trivsel og de fraværsdage, som forekommer på virksomhederne.

Socialministeren har allerede nævnt, at de forslag, der her er fremsat, vil koste ca. 400 mill. kr., og dertil må vi sige, at det er i hvert fald ikke småbeløb. Det må være rimeligt, når der er tale om beløb af denne størrelsesorden, at der bliver foretaget en prioritering i forhold til alle andre områder i samfundet.

Som sagt, vi får en debat i forbindelse med det forslag til dagpengereform, som regeringen har bebudet, og vi kan dér komme tilbage til en detaildrøftelse af de enkelte områder.

Vi må fra vor side sige, at vi ikke kan medvirke til gennemførelse af et forslag, der er så udgiftkrævende, som det er tilfældet med socialdemokratiets forslag, og vi må derfor afvise lovforslaget og vende tilbage til problemerne i forbindelse med regeringens forslag.

Kofoed: Da mit partis ordfører, hr. Robert Christensen, ikke kan være til stede her, skal jeg på venstres vegne fremsætte nogle synspunkter vedrørende det her fremsatte lovforslag om forhøjelse af sygedagpengene fra 67 kr. til godt 104 kr. pr. dag; om forhøjelse af dækningsprocenten fra 80 til 90, om samtidig fjernelse af forsørgerbegrebet, samt om at ventedagene skal helt væk.

Jeg vil gerne tilslutte mig det, socialministeren sagde vedrørende finansieringen af disse ydelser. Som det fremgår heraf, har regeringen i sin tid sagt til arbejdsmarkedets parter, at de kan ikke påregne at få flere statsydelser, så hvis de ville forhøje sygedagpengene, måtte det ske gennem bidrag fra dem selv. Når nu arbejdsmarkedets parter ikke har gjort dette, må det være udtryk for, som den foregående ordfører også sagde, at man ikke lægger så stor vægt på disse forbedringer.

Principielt mener jeg, sådan som loven er i øjeblikket, hvor ikke alle er inde under denne sygedagpengeordning; at det kan ikke være sådan, at det skal være staten, der skal bære større og større byrder, det må være de implicerede parter, dem, der nyder godt af det, der må bære de største byrder. Statens politik i disse situationer må være den, at